

[Finansministeren.]

kan jeg ikke støtte lovforslaget, og jeg vil gå så vidt som til at henstille til forslagsstillerne at trække lovforslaget tilbage.

Robert Pedersen: Den socialdemokratiske gruppe har grundigt og seriøst diskuteret det af den konservative gruppe fremsatte lovforslag, og jeg er blevet bemyndiget til at udtrykke megen sympati for målsætningen: at støtte det frivillige sportsarbejde, men samtidig tage afstand fra den måde, man foreslår at gøre det på. Her er vi helt på linie med den kronik, der var i Berlingske Tidende forleden dag.

Når idrættens forhold til samfundet bliver behandlet meget for tiden, tror jeg ikke, politikerne kan unddrage sig en vis skyld heri. I forhold til andre fritidsaktiviteter har sporten faktisk fået mindre tilskud, og selv om den kommuneundersøgelse, vi lige har fået, viser forholdsvis god støtte på lokalt plan — også halbyggeri m.m. er godt — tror jeg, at vi bliver nødt til meget snart at tage idrættens forhold op til en generel behandling.

Idrætten har også på anden måde været stedbarn i vort samfund, et spørgsmål, der bliver rejst af Nordisk Råds litteraturpristager, Enquist, i bogen „Sekundanten“, og vi kan vel her pege på, at da hr. K. Helveg Petersen for nogle år siden udgav en kultur-redegørelse, var næsten alle fritidsaktiviteter behandlet undtagen den største, nemlig sportsbevægelsen, som ikke var nævnt med et eneste ord.

Jeg synes også, der er grund til at sige, at idrætten vel i nogen grad selv er skyld deri. Indtil for nylig havde idrætsledere en, skal vi kalde det gammelliberal holdning til samfundsmagten. Man mente ikke, man kunne bede om støtte, for det ville forpligte, og selv et nært venskab mellem afdøde statsminister H. C. Hansen og foldboldlederne medførte ikke, at man fra den side forsøgte at få tilskuddene sat i vejret. Men man må vel også nok have lov at sige, at hvis kursen nu skal ændres, tror jeg nok, at politikere med mindre sympati vil se på de forslag, der ligger fra sportsside, f. eks. fra AGF, om halv-professionalisme i dansk sport.

Konkret om forslaget vil jeg sige 6 ting.

For det første synes jeg, det er mangelfuldt og utilstrækkeligt. Hr. Bo Kristensen siger, at vi løser ikke alle idrættens proble-

mer, og det er der vel ingen der forventer, men man må vel stille det spørgsmål, om man overhovedet ved dette lovforslag løser noget problem.

Når der endvidere står, at den nuværende regering nedsatte idrætsudvalget, må jeg påpege, at det var den forrige regering, der gjorde det. Og når man siger, at tingene trækker i langdrag, og ligesom lægger skylden på regeringen, må jeg fortælle hr. Bo Kristensen, at udvalget består væsentligst af aktive folk i idrættens arbejde med Klaus Boje fra HIK som sekretær og Dansk Idræts-Forbunds formand, Kurt Møller, Gunnar Nu Hansen og andre som medlemmer, så at dette arbejde har været 2½ år, må helt tilskrives idrættens egne folk.

Når man senere siger, at man kan vende tilbage til en revision af idrættens forhold, så synes jeg, at når vi nu møder kritik af, at der gennemføres for mange love i dette høje ting, ude i befolkningen, ville det være lidt forkert at lave en revision nu, der ikke løser nogen problemer, og så vende tilbage senere til en ændring.

Når man endvidere påpeger, at der af tipsmidlerne er mulighed for at støtte andre aktiviteter i det danske samfund, tror jeg nok, samtlige politiske grupperinger i denne sal har gjort den erfaring, at tipsmidlerne er en god kilde at kunne øse af ved løsningen af mange af de problemer, der i øvrigt kan løses, og jeg synes også, det er helt ved siden af at blande narkotikabekæmpelse og støtten til idræt sammen. Man behandler nu engang ikke syge og raske mennesker med de samme midler.

Konkret vil jeg sige, at socialdemokratiets holdning er den, at idrætten bør have samme støtte økonomisk som andre fritidsaktiviteter, og vi har fuld sympati for den kritik, der har været rejst af, at lederen i en ungdomsklub, hvor man kan spille bordtennis, kan have 27.000 kr. i gage om året, hvorimod lederen i en egentlig bordtennis-klub selv må betale alt det, det koster for at være med. Det er en dårlig behandling af idrætten, og det er et forhold, som vi må se på. Men jeg vil gerne samtidig sige, at jeg synes, vi skulle efterleve den tradition fra vort arbejde, at vi venter, til der kommer et udspil fra idrættens egne folk, og jeg synes, at hvis denne debat kun kan få én konklusion, at vi alle vil vise velvilje til, støtte til